

Vnitřní smysl Nového Zákona

KVĚTOSLAV
MINAŘÍK

CANOPUS

Vydavatelská řada PŘÍMÁ STEZKA
svazek 7

Květoslav Minařík

**Vnitřní smysl
Nového Zákona**

Canopus

Praha 2013

ISBN: 978-80-87692-58-5
© Květoslav Minařík

Obsah

PŘIZNÁNÍ	7
ÚVOD.....	8
PŘEDMLUVA KE DRUHÉMU VYDÁNÍ	14
EVANGELIUM PODLE MATOUŠE	17
EVANGELIUM PODLE MARKA.....	107
EVANGELIUM PODLE LUKÁŠE	123
EVANGELIUM PODLE JANA.....	153
SKUTKY APOŠTOLŮ.....	233
EPIŠTOLA ŘÍMANŮM.....	252
PRVNÍ EPIŠTOLA KORINTSKÝM	265
DRUHÁ EPIŠTOLA KORINTSKÝM.....	274
EPIŠTOLA GALATSKÝM	278
EPIŠTOLA EFEZSKÝM	280
EPIŠTOLA FILIPSKÝM	283
EPIŠTOLA KOLOSSKÝM	286
PRVNÍ EPIŠTOLA TESALONICKÝM.....	288
DRUHÁ EPIŠTOLA TESALONICKÝM.....	291
PRVNÍ EPIŠTOLA TIMOTEOVI	293
DRUHÁ EPIŠTOLA TIMOTEOVI	295
EPIŠTOLA ŽIDŮM	297
EPIŠTOLA JAKUBOVA	308
PRVNÍ EPIŠTOLA PETROVA	312

DRUHÁ EPIŠTOLA PETROVA	314
PRVNÍ EPIŠTOLA JANOVA	317
ZJEVENÍ JANOVO	323
VYSVĚTLIVKY	324

PŘIZNÁNÍ

Ježíši Nazaretský! Když jsem psal tuto knihu, byls při mně a jsi mi proto svědkem, že mne k tomu nevedla touha blýsknout se zjevováním mystérií a vykládat je rozumově, nýbrž jen přání zjevit pravý význam duchovního života, jak jej znají světci.

Jsi mi svědkem, že vysvětluje procesy ve vnitřním a duchovním životě, neměl jsem obav ani strachu před následky zjevování mystérií, aniž zaplápolal plamen mého duchovního života pro nejistotu.

Jsi mi svědkem, že jsem zjevil toliko věci důvěrně mi známé, dříve již prožité a stále ještě prožívané.

Jsi mi svědkem, že to, co říkám, neříkám z prosté povídanosti, nýbrž že zcela odpovědně popisuji tajemství Tvého vnitřního života, abych Tě učinil více známým těm, kdo Tě uctívají.

Proto nechť velká milost snese se na tuto knihu a požehnání nechť ji doprovází.

Spisovatel

PŘEDMLUVA K PRVNÍMU VYDÁNÍ

Motto: Jest ještě i mnoho jiného, co Ježíš učinil; kdyby to bylo napsáno jednotlivě, myslím, že by svět nemohl obsáhnout knih o tom napsaných.

Jan 21, 25

Není snad člověka, jenž by mohl o sobě říci, že náboženská otázka ho někdy v životě netísnila. Někdy přichází již v mládí, jindy až v letech pozdějších. Ale ve vztahu k obvyklému způsobu života to bývá téměř vždy otázka více méně nevěcná, otázka schvalování jsoucnosti boží a návštěvy kostela. Tu však nechci zodpovídat. Chci jen říci, že v náboženství jde o otázku věcnou, protože mravní, s jejím hlubokým účinkem na duševní, osobní a společenský život. Otázka existence Boha a návštěv kostela by člověka znepokojoval nemusela, neboť žijeme skutky a duševními stavy ve skutečném světě. Náboženství je jedním z dobrých harmonizujících prostředků jak ve sféře duševních stavů, tak ve sféře skutků a dění. Dlužno však říci, že nejde jen o to, které náboženství, neboť všechna mají v podstatě tento vliv. Není-li stejná jejich forma, způsobila to doba a vývojový stupeň intelektu lidí. Prostý člověk čerpá své pohnutky k osvobozující (náboženstvím požadované) mravnosti z víry v bytostného Boha – soudce, kdežto člověka rozumově vyspělého uspokojují pouze důvody věcné.

Zde přichází v úvahu jóga, náboženství to praktické a metodické s jistými zkušenostmi v oblasti rozumové i pocitové, se zkušenostmi, jež mají charakter zkušeností obecných v tom kterém stupni obecného duševního vývoje. Jako taková se pro naši dobu hodí nejlépe. Ale i ona se člení ve dvě formy. V jedné formě vyžaduje velkou duševní vyspělost, která umožňuje chápat projevený svět a projevy vůbec jako stavy silového napětí s nedefinovatelným uzákoněním; v druhé formě, při nižší duševní vyspělosti, končí dosud v „záhadách“, jež můžeme vysvětlit jenom předpokládanou tvořící mocí – Bohem.

Co se mne týká, kloním se k názoru prvému. Neboť předpokládá-li někdo existenci Stvořitele, musí přepokládat i jeho vznik – tak se dochází k „příčinám příčin“ do nekonečna, bez pevného podkladu logicky odůvodnitelného. Stejně nebezpečná je však domněnka, že jsoucnost je stvořením v jednotlivostech na

sobě nezávislé a toliko náhodně vytvořené nebo vyvinuté. V tomto případě se dospívá k mravnímu úpadku, který jako odstředivá síla vyvrhuje člověka do utrpení, jak můžeme vidět ve společenském životě, v němž se přetrhly opratě živoucí náboženské morálky a ctnosti.

Mravní zákon, přinášející blaho všem bytostem vůbec, tkví v nalezení základu nebo prapříčiny existence stvoření. A jelikož je mravní zákon úhelným kamenem náboženské nauky, vyniká tím jeho účel. Přesto však předpokládám, že mravní zákon vystupuje jako jeden z mnohých výchovných směrů mravních i poznatkových.

Náboženství jako výchovný činitel v mravním smyslu má své základy v poznání prapůvodu stvoření. Ve smyslu poznávání má své základy ve výchově, kterou připravuje smysly na vnímání příčin stvoření přímo. Tím chci říci, že v náboženství nejde o to, aby člověk našel „jistý poměr k Bohu“. Jde o to, aby použitím náboženské nauky získal schopnost poznat přímo, to je smyslově, spleť vztahů mezi jednotlivostmi stvoření a mravní zákon, jehož působením se bytosti ocitají v utrpení nebo mu unikají, aby i on mohl uniknout utrpení a zaujmout vyšší stupeň v řádu bytostí. Vstup záleží na seznámení se s náboženskou filozofií a praxí, z níž náboženská filozofie vyrůstá. Proto chci v krátkosti popsat poznatky náboženské filozofie.

Trvání stvořeného je v čase, jeho vznik v prostoru. Prostor je však skutečnost závislejší na existenci vyhraněného já a pozorujícího principu. Pozorující princip je tím konečným univerzálním něčím, jehož část je v nás v podobě nadvědomého Já, které můžeme nalézt až za hranicemi veškerých fyzikálních a psychických změn.

Když člověk rozborem duševních projevů a správným jejich ovládním vstoupí na hranici všech biologických a fyzikálních proměn, zjistí, že existuje Neproměnný, který je pozorujícím principem. Jej poznává jako poslední vesmírovou skutečnost, která nepodléhá změnám. Jako taková se ovšem liší od stvoření. Proto ji musíme vylučovat z času, a tudíž i z proměn, v nichž trvá existence forem. Kromě toho ji poznáváme jako zrcadlo, odrážející všechny formy stvoření. Tyto formy vnímáme tehdy, když se jejich odraz promítne ve vědomí.

Zjistíme-li, že Neproměnný se podobá zrcadlu odrážejícímu formy stvoření, dovodíme z dalších úvah a pozorování, že byl první jsoucností, která zde byla přede vším stvořením. Když nebylo ještě vůbec nic, byl tu tedy pozorující princip. V něm byla v latentním stavu energie, již v tomto světě poznáváme jako sílu elektromagnetickou. A tato síla se pohnula z nezjistitelných příčin. Je možné, že to byl pozorující princip sám, jenž se v sobě pohnul. Tím však byla zrušena

rovnováha. Následkem toho elektromagnetická síla jakoby otřesem vytvořila shluky, které se projeví později jako tvary různého stupně hutnosti.

Toto byl počátek vesmírného stvoření. Neboť vyskytne-li se v prostoru jeden shluk, jsou tím dány předpoklady pro tvoření se shluků dalších v nespočetných nuancích jejich projevu. Neboť nastane-li několikeré vybití kosmické síly, nikdy to nejsou vybití kvalitativně stejná. A rozpadne-li se jistý shluk, předpovídá se v nové shluky, odlišné kvalitou.

Existují-li již mnohé shluky, odlišné kvalitou, pak sama jejich jsoucnost podmiňuje následkem přirozené tíže (obsažené v kvalitě) buď klesání do větší hutnosti, nebo tendenci k odhmotňování, která způsobuje, že se přibližují k přirozenosti Pozorovatele. Obdobu nalezneme v skutečnosti, že soustředování nebo rozklad jsou jevy poměrně trvalé, i když ne konečné.

Předpokládejme tedy, že vznikly shluky sil, které trváním přijaly tu více síly hybné, tu živné. Pak ovšem tyto, přibírajíce na hutnosti, klesaly kvalitativně více k těžké zemi, ony pak činností ztrácely na hmotnosti, což zabránilo prakticky nemyslitelnému vychýlení kvality stvoření v jeden extrém.

Ve shlucích – bytostech se projevila vnitřní nestejnorodost u mnohých jednotlivců v duševním úpadku, u ostatních v osvětlení, které vyústilo ve vysokém prosvětlení jejich bytostné podstaty i tělesnosti. Tak vznikli bohové s nadpřemyslnou světelností a mocí, jak je zná praktické východní náboženství, jakož i démoni, klesající způsobem života až v bezživotí, vyúsťující v „mrtvé zemi“, arzeniku to starých alchymistů, který lze rozrušit toliko kosmickým ohněm.

Rozruší-li kosmický oheň arzenik filozofů, předpovídá jej v kouřové jevy, jež mystik poznává jako útvary jemného tělesna, jež nazýváme astrálním světem, který je však světem zdánlivých existencí, neboť jim chybí vědomí vyhraněného já.

V kaleidoskopu stvoření nalézáme tedy hierarchii bytostí, která nahoře končí bytostmi nejvyšší moudrými, mocnými a světelnými. Jsou to bozi – mudrci s vyšší mocí, než má Bůh Stvořitel. – Dole pak končí bytostmi jiné tíže a atomického složení, než je svět náš a svět duchovní, kde se projevuje vědomí vyhraněného já. Mezi těmito dvěma póly nalézáme lidi, zvířata, anděly, elementální a elementární, vše v pestré směsici a v jemných odstínech odlišení.

Řekl jsem, že původně nebylo takových rozdílů. Ale tendence přijímat vnitřní hodnoty, obrážející se ve změně kvalit, byla předpokladem k hlubším rozdílům, jak je můžeme spatřovat dnes. V tom tedy je původ nespokojenosti a hledání, které lze pozorovat u živých bytostí. Každý může vidět, že stav, v němž ustrnul, není stavem nejvyšším, takže hledá cesty, aby dospěl k dobrému, pevnému a neměnitelnému stavu.

Zde se však cesty bytostí rozcházejí. Duchovně upadající a zaslepený tvor hledá konečné uspokojení v největším počtu příjemných smyslových vjemů. Neví však, že smyslové vjemy se týkají věcí pomíjejících a že teprve za nimi se skrývá děsná tvář boha nespokojenosti, prozařující chaosem domnělého, to je smyslového uspokojování. – Zkušená osvícená bytost ví dobře, že tužby nelze ukojit. Proto se nesyti smyslovými dojmy. Zřídka se nadšení, radosti, příjemných i nepříjemných pocitů atd., čímž očistí pozorující princip od chaotické nečistoty – změn. A pak již uzří šalebnou hru chtíčů a jejich nenasytnost, aby konečně dosáhla blaženosti, pramenící z poznání stvoření, činnosti a z uskutečnění jistých mravních zásad, jimiž se dospívá do blaženého a neměnitelného stavu. – Upadající zaslepený člověk může proti tomu na své cestě životem upadnout až do dříve již zmíněné říše „kouřových jevů“, aby se zde jako velmi dlouho trvající mladé stvoření dožil druhé smrti, předpodstatňující jej v éterické napětí, jež nalézáme ve sféře utrpení; dále ve spalující oheň a ještě později v čistý éter, který je vzduchem, jímž se živí příroda.

Vzhledem k tomu, že se člověk přirozenou duševní tíží nebo bytostnými sklony ocitá na cestě mravního a duševního vzestupu nebo úpadku, má v poměru k sobě odpovědnost za své blaho nebo neštěstí. Nechce-li upadnout do nejvyššího neštěstí kritického prožívání, musí dbát morálky, které učí náboženství. Neboť jenom náboženská morálka má za cíl odstranit egocentrické zřetele, které jsou příčinou niterného ztuhnutí a je doprovázejícího utrpení, jež se na ně pojí.

Jiné než náboženské druhy morálky nezasahují do morálního života člověka tak hluboko. Dbají většinou jen toho, aby byl zušlechtěn zevní zjev, ale neodstraňují to, co ryje v duši bolestnou brázdou. Sem bohužel spadá i učení církví. I jejich učení se zajímá jen o to, aby byla zušlechtěna tvář nebo maska lidské bytosti a aby se předstíralo v modlitbách a náboženských úkonech. Nedbá však toho, co se děje v duši věřících lidí, i když jde o opravdové vnitřní přerozování a přetvořování.

Nový Zákon ukazuje člověku správnou cestu. A já jsem si dovolil připojit k němu vysvětlivky, aby byly hlouběji odůvodněny jeho mravní poučky. Čtenář uvidí, že náboženství sleduje věčné cíle a staví na rozumově logických zákonech. Jeho východisko je totiž v učení o sebevládě, vrcholící v úplném zastavení duševní činnosti při bdělém vědomí, které je jediným reálným předpokladem nezaujatého pozorování. Jím se též zostřují smysly natolik, že studující člověk může sledovat dění v příčinách i následcích. To je druhé, vyšší dobro náboženského učení.

Náboženství je tedy prostředkem jak k získání vědění, tak i k dosažení pocitů blaženosti nebo nejvyššího štěstí. Přitom je mu cizí snaha „zlepšovat svět“ po

způsobu náboženských blouznivců a fanatiků. Vždyť úmyslem náboženské nauky je pomoci především tomu, kdo ji přijal, a to v nejvyšším realistickém smyslu toho slova. Když se ukáže, že náboženská nauka má kladné hodnoty a je obecně prospěšná, doporučuje se sama sebou.

Ve vyšší fázi je náboženství prostředkem k tomu, aby byly odhaleny schopnosti a síly, které jsou uloženy v člověku v latentním stavu. Důvody jsou logické. Kdo zastaví duševní činnost vůlí při bdělém vědomí a zírá do projevujícího se Prázdna, získá jemný postřeh a nadpomyslné vědění. Neboť co žije, žije v čase a v pohybu. Zastavením duševní činnosti se člověk z času a pohybu vymaní a tím odstraní překážky pozorování. Přesným pozorováním pozná zákon času a pohybu, neboli dění. Poznání je klíčem k moci nad těmito faktory. Moc nad nimi je cestou k zvláštnostem, o nichž mluví náboženství a evangelia.

Vzhledem k řečenému je Nový Zákon učením o vědění, moci a osvobození. Teologie neporozuměla dobře tomuto učení. Proto se uchýlila ke kultu čehosi mocného, stojícího vně člověka, a k učení o lidské slabosti a špatnosti.

Očistme náboženství od tohoto nezdravého názoru a pijme čistou vodu jeho osvobozujícího učení. Přitom není třeba věřit v Nejvyšší bytost. Existuje-li, musí se zjevit, jestliže člověk uskuteční doporučené mravní a technické náboženské poučky. Nezejví-li se, jistě neexistuje.

Náboženská nauka však předpokládá, že se Nejvyšší Bytost zjeví. Tu jako prvek, tu zase jako spravedlnost ve zpětném působení karmy, podle kvalit a vyspělosti studujícího člověka. Když se zjeví, zrodí se v člověku moudrost. Takovým způsobem dospívá náboženství ke svému cíli. Pomohlo člověku překročit práh obecného smyslového vnímání a umožnilo mu postřehovat další skutečnosti dění a vesmírné jsoucnosti, jakož i nalézt jeho vlastní cíl a tudíž i úplnou spokojenost.

Pokud jde o vysvětlivky, setká se v nich čtenář s neobvyklými důvody a závěry. To by ho však nemělo vést k ukvapeným úsudkům. Nechť ví, že by nemělo smyslu „vysvětlování“, které se nevzmůže na více než vidět tajemství tam, kde je možné logické vysvětlení. Vždyť nejvyšší arcanum není v Bohu a jeho nevyzpytatelných rozhodnutích, nýbrž v poznání příčin dění a materiálu, z něhož je budováno stvoření. Kdo hledá toto arcanum v nevyzpytatelných niterných pohnutkách Boha, jehož přirozenost nedovede nadto pochopit, utápí se v bludech, pramenících z neschopnosti objektivního, věcného, rozumového uvažování. Proto by též bylo chybou za tohoto stavu rozumu o vysvětlivkách polemizovat. Bude lépe zlepšit dříve rozumové schopnosti pomocí pránajógy. Pak se vysvětlí všechno, co se zdá být záhadné v Novém Zákoně.

Popisují pránajógu:

1. Potlačte roztráštěné zájmy soustředěním na jediný dobrý duševní stav.
2. Po dosažení výsledku tohoto cvičení, totiž jisté vnitřní pohody a radostnější nálady, cvičte tělesnou nepohnutelnost.
3. Po dosažení klidu těla a dobré (radostné) nálady, která nedoznává změn, setrvejte v tomto stavu delší dobu, abyste se úplně nasýtili čistotou, dobrem a Světlem. (Toto cvičení se provádí podle potřeby mnoho dní nebo i měsíců.)
4. Když můžete lehce a libovolně dlouho setrávat v tomto dobrém a příjemném stavu, udržující jej, cvičte vdechování a vydechování.
5. Vdechujte a vydechujte pomalu, stejnoměrně, neslyšně, rytmicky, plíce pokud lze úplně plíce.
6. Chopte se dechu jako představy posilujícího a osvěžujícího vzduchu, kterým v podobě jemné stříbřité páry naplňujete postupně nejen plíce, ale i celé tělo.
7. Je-li naplněno celé tělo osvěčujícím a posilujícím vzduchem (pránou), což je provázeno pocitem tělesné lehkosti a zbavením se starostlivosti, podaří se vám, když se budete o to snažit, zastavit (postupně) duševní činnost.
8. Je-li zastavení duševní činnosti prováděno důsledně odvrhováním formujících se představ a vzpomínek na smyslové předměty, ocitnete se duševně v neomezeném prostoru, o němž máte vědět, že je naplněn Světlem, dobrem a vlivem osvěčujícího poznání.
9. Pak dbejte toho, abyste objektivně pozorovali sami sebe, aby nedošlo k žádné změně ani dotyku se smyslovým světem.
10. Tak dosáhnete dalších vnorů, které buddhisté jmenují bezmeznost vědomí, říše docela ničeho, rozhraní možného vnímání a zničení vědomí.
11. V těchto stupních se budete moci chopit kosmického dechu
12. a dosáhnout vědění, které objasní všechna mysteria života a biblických i obecných událostí.

V Pardubicích v červenci roku 1945

autor

PŘEDMLUVA KE DRUHÉMU VYDÁNÍ

K napsání tohoto díla jsem byl inspirován již v letech 1940-41, tedy v době, kdy zájem o mystiku, podnícený četnými spisy vydanými v našem státě v posledních dvaceti letech, nebyl ještě potlačen politickými událostmi. Vznikal u nás tehdy názor, jako by k duchovnímu životu nebylo třeba nic jiného než laická snaha získat rozličné životní výhody. Platit se za ně snad mělo jenom určitými duchovními cvičeními, která nesměla nic požadovat, jen něco dávat.

Měl jsem dojem, že ti tzv. mystikové nebyli ani zdaleka morálně dost silní, aby křesťanství, k němuž se hlásili, mohli *žít de facto*. Hlásili se k němu jen proto, aby se vůbec hlásili k nějakému směru. Jako nejvyšší cíl viděli jen různé výhody, ale žádný systém, jaký by vedl bytost k omezení tužeb a tím ke spokojenosti.

Já sám jsem byl již tehdy známý jako mystik zvláštního typu. Jako svobodomyšlný člověk, který měl dost odvahy vysmívat se všem snahám, jaké tito mystikové pokládali za posvátné. Podle mne vyvěraly z elementárních tužeb člověka – zvířete. Vlastnil jsem totiž démant Východní mystiky. Z hlediska morálky byla v naprosté shodě s učením Nového Zákona a to nás nevede k tomu, abychom formou jakýchsi cvičení dávali Bohu úplatky za mystické síly, které nás činí nadlidmi. Učí nás, jak máme žít, abychom se svými morálními a karmickými hodnotami přiblížili nebešťanům.

Domníval jsem se, že bude dobré upozornit na to všechny mystiky. Věděl jsem, že mezi nimi nejsou jenom takoví, kdo se snaží lacino uniknout životním strastem. Víím, že by někteří splnili i těžší úkoly, kdyby se jim informativními spisy o mystice otevřely dveře k duchovní slávě, která neobsahuje tajné přání vynikat za každou cenu nad ostatními.

Právě těmto lidem jsem chtěl ukázat pravou cestu k duchovní dokonalosti. Cestu, na níž se bytost morálně zhodnotí do té míry, že se svými kvalitami začne podobat nebešťanům. Situace však tehdy nebyla dost příznivá, abych mohl vykonat všechno tak, jak jsem měl v úmyslu. Byla válka a tehdejší politikové začali v okultismu vidět nebezpečí, které je nutno paralyzovat. Kromě toho jsem začal být vázán pracovními povinnostmi a vzhledem k jiným válečným následkům jsem mohl psát tuto knihu jen za velmi nepříznivých podmínek.

K citátům jsem použil bible Kralické a na zpracování komentářů jsem měl jen zbytek času, který mi neodčerpalo zaměstnání. A když konečně válka přestala, cítil jsem, že musím s vydáním knihy pospíchat, neboť situace se mi zdála znovu hrozivá... Dnes, kdy tuto knihu připravuji k druhému vydání a čas mne tolik netísní, dávám jí novou úpravu, která snad bude čtenáři lépe vyhovovat. K citátům jsem pro toto druhé vydání použil Nový Zákon, přeložený Františkem Žilkou (vydal Jan Laichter, Praha 1946).

Ať tomu však bylo jakkoli, i první vydání této knihy svůj účel do jisté míry splnilo. Pokud jsem informován, i dnes existují lidé, kteří se nedívají na mystiku romanticky jako na dobrodružství, v němž může vyjít dobrý los i tomu, kdo nic nedal a mnoho požadoval, ale vidí v ní systém založený na určité životospřávě.

Tím nechci tvrdit, že na tento výsledek měla vliv jen tato kniha. Setkávám se dnes i s lidmi, kteří v mystice vidí specifikované mravní povinnosti, zatím co dříve jsem poznával jen takové, kdo celý problém duchovního vývoje až k nebeskému bytí viděli v pohodlném úkolu uskutečňovat celkovou pasivitu. To na mne působilo jako hrozivá předzvěst další duševní dekadence a demoralizace lidí. Naštěstí snad zlá válečná doba tuto předzvěst odstranila, protože většina lidí, kteří mystiku tak špatně chápali, od nauky odpadla a začlenila se do tzv. socialistického úsilí o lepší zítřek. Bylo to pochopitelné; jejich životní názor byl zcela materialistický, i když mysteriózně církevní.

Tzv. socialistické pojetí života v praxi se podle mého očekávání ukázalo jako druhý milník na cestě mého úsilí o rozvinutí nového názoru na mystiku. A od tohoto milníku jsem musel volit skrytou cestu informativního úsilí. Vzhledem k tomu odevzdávám tuto a ostatní své knihy jako odkaz ryzí Nauky, která může čelit veškerému zlu, pocházejícímu ze všeobecného mravního a duchovního úpadku, jehož kořeny jsou v materialistickém nazírání na svět.

Nechť tedy ti, kdo pochopí, že primárním faktorem, působícím spolehlivě na všeobecné ozdravení a individuální duchovní růst, je správná vnější i duševní životospráva, se především snaží žít v tom smyslu, jenž vysvítá ze slov evangelií. Snažil jsem se je vysvětlit v duchu logiky. Nechť zamítnou názor, že k nadčlověčenství vedou ošidné mentální praktiky, provázené případně orientálními pozicemi. Místo toho ať si uvědomí, že karmické hodnoty jsou přímo závislé na hodnotách mravních, jež každý jedinec musí vykázat ve svém praktickém životě.

Každé světové náboženství je pouze rouchem univerzální mystiky. A každé náboženství, které by tyto hodnoty neuznávalo třeba jen tím, že by je považovalo

za podružné v poměru k mentálním cvičením, je naukou falešnou a vede své stoupence na scestí a do zkázy. A kdyby se snad někdo domníval, že orientální mystické nauky jsou hlubší a působivější než křesťanství, nechť přijme připomínku, že i jejich morální předpisy jsou přísnější. To je fakt, který průměrného člověka varuje před hazardními pokusy a naopak ho upozorňuje na to, aby šel cestou spásné mravnosti až do úplného vnitřního ozdravení a nabytí moudrosti. Pak jistě pozná, že cesta prosté morálky, již ukazuje Nový Zákon, je předepsaná každému, kdo chce dospět do světa Veliké mystiky všech dob a směrů.

V březnu 1957

autor

EVANGELIUM PODLE MATOUŠE

Ale on (Jan) mu bránil a řekl: „Já potřebuji, abych se dal pokřtít od tebe, a ty jdeš ke mně!“ Ježíš mu odpověděl: „Nech to! Tak se sluší, abychom splnili všechnu spravedlnost.“ Tu ho nechal.

3, 14-15

Kdo jde cestou duchovního osvětlení a zdokonalování, musí se podřizovat obecným zákonům, i když evidentně zjistil, že duchovně přerostl člověka obecně žijícího. Jinak by se v něm probudila duchovní pýcha, založená na vědomí, že je vnitřně čistší, hodnotnější a dosáhl vyššího duchovního stupně než lidé ostatní.

Když pak byl Ježíš pokřtěn, hned jak vystoupil z vody, hle, otevřelo se nebe a uviděl Ducha Božího, jak sestupuje jako holubice a přichází na něj. A hle, hlas se ozval z nebe: „Tento jest můj milovaný syn, jež jsem si oblíbil.“

3, 16-17

Vystupuje-li duchovní substance nebo duchovní Já v těle, aniž to člověka přiměje k tomu, aby se považoval za vyšší, tj. nadsvětskou bytost, otevřou se mu nebesa jako bytosti, která plní správně své povinnosti. Posléze ho pomocí vnitřních popudů přesvědčí o jeho příbuzenství s nejvyšší nebeskou velebností.

Stoupání duchovního Já nebo substance v těle je příčinou duchovního vývoje, osvětlení a poznávání sil a schopností, jež vyvolává sympatie a antipatie.

Pak byl Ježíš vyveden Duchem na poušť, aby byl pokoušen ďáblem.

4, 1

Za ďábla máme považovat nižší přirozenost. Ta podle své povahy hledá své nejvyšší ideály ve světské sféře, která je temná a pekelná.

Síly nižší přirozenosti se za jistých okolností personifikují. Potom člověku našeptávají, aby poslechl hlasu bytostných pudů a plnil jejich nízké požadavky. Společný původ personifikovaných sil nižší přirozenosti a Já, které se nepoutá na smyslovou oblast, vysvětluje moc pokoušejících sil. Toto Já, jež se vzhledem ke svým kvalitám obráží v já osobním, má člověka k tomu, aby se zříkal

světa. Společná vazba těchto tří faktorů dovede donutit i světce, aby věnoval pozornost nejnižším pohnutkám, ačkoli by za jiných okolností do jeho vědomí nepronikly.

I postil se čtyřicet dní a čtyřicet nocí a potom pocítil hlad.

4, 2

Půst byl i Ježíšovi prostředkem k tomu, aby mohl ve vědomí udržet ztrácející se mu duchovnost, kterou předtím zřetelně zjišťoval. Ostatně to poznávají všichni mystikové. Stejně jako byl Ježíš, jsou vystaveni přirozené reakci, která se ovšem dostavuje jen v počátku jejich duchovního růstu. Jejím účelem je, aby bylo opět zastíněno jejich duchovní Já, které na mystické cestě čím dál tím jasněji svítí. Není v tom ostatně nic nepřirozeného. Když člověk rozsvítí ducha prudkým zanícením pro věci duchovní, neudrží toto napětí trvale; proto se opět kloní k duševnímu podřízení se zákonům karmického otroctví. K překonání i nejmocnějšího zpětného působení na duchovní snahy však existují prostředky. Jsou to různé druhy askeze. Ježíš užil hladovění a jím donutil Světlo Ducha snést se opět na jeho ducha; záporný prvek se pak zosobnil a přistoupil k němu v podobě ďábla.

I přistoupil pokušitel a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, poruč, aby se z těchto kamenů staly chleby!“

4, 3

Zde vidíme, že pokušitel útočí na člověka, jenž získal duchovní moc. A běda tomu, kdo této moci v nouzi použije k zachování těla a tím i k posílení vyhraněného osobního já, jež měl vlastně kázní přivést k poslušnosti a ovládnout je. Dožije se toho, že bude zavalen Temnotou a magickými shluky a bude nucen s nimi bojovat. V tomto boji ztratí osvěcující moc Ducha. Tím bude konec horší než začátek. Člověk morálně upadne a stane se alespoň na čas odpurcem Ducha a Světla, ne-li bytostí ďábelskou.

Zase jej vezme ďábel s sebou na horu velmi vysokou, ukazuje mu veškerá království světa a jejich slávu a řekl mu: „Toto vše ti dám, padneš-li a pokloníš-li se mi.“ Tu mu Ježíš odpoví: „Odejdi, satane; neboť je psáno: „Svému Pánu Bohu se klaněj a jej samotného uctívej!“ Tu od něho ďábel odešel, a hle, andělé přišli a sloužili mu.

4, 8-11

Když Záporný princip (ďábel nebo ztělesněná pudová podstata) po velkém odříkání na nás žádá, abychom přilnuli víc, než je to přiměřené pohnutkám naší odvyklé bytosti, vzbudí místo přilnutí aktivní odpor. A tento odpor definitivně

překoná moc Záporného principu. Toto vítězství jest v evangeliu vyjádřeno slovy: „Odejdi, satane...“ atd.

Po překonání pokušení, uplatňovaného v nás Záporným principem, zazáří nám opět světlo Ducha a personifikované vyšší nebo světelné prvky v podobě andělů pak uklidní duši, bojem nejmýš vypjatou.

Rozdíl v působení světelných a temných mocí na bytosti je v tom, že zosobněné temné moci vedou člověka k tomu, aby uplatňoval a podporoval své nižší osobní jáství. Světlé zosobněné moci, které provolávají slávu Božímu duchu, ho podporují a radí mu, aby setrval na cestě ke spojení s Božím duchem – pokud ovšem tuto cestu znají nebo o ní vědí. Když však ten, kdo cvičí, usiluje o ovládnutí dobrých i zlých popudů, které v sobě nachází, spojí se světlé moci s temnými a pak se ho pokušeními snaží strhnout z této tzv. královské cesty do podřízenosti přírodním zákonům hmoty nebo nižší duševní oblasti, totiž podvědomí. Děje se tak proto, že temné stejně jako světlé mocnosti nesnášejí tu moc, která se vyvíjí z ovládnutí toho, co v nás vystupuje jako hnutí citová nebo duševní. Spojování bytosti na úrovni přirozených vnitřních hodnot s Božským duchem nebo Duchem celku světlé moci snášejí proto, že v lidském světě nevyvolává nechuť k tělesným jevům ani nepřináší poznání pomíjejícínosti tvarového jsoucná. Poznání pomíjejícínosti tvarů se děsí jak dobrý, tak i zlý člověk a dokonce i andělé.

Od té doby počal Ježíš kázati: „Čiňte pokání! Neboť království nebeské jest blízko.“

4, 17

Uvědomí-li si jógin Božskou sílu, kterou má v sobě, a také ji pochopí, upoutá ji v sobě mystickým cvičením a do jisté míry ji i ovládne. Když jí (pomocí uvědomění si této síly a těla v jednom časovém i obsahovém momentu) nasytí své tělo a stále ji ještě tímto způsobem bude přijímat, bude ji vyzařovat na svět a lidstvo jako sílu přebytečnou. Nechce-li následkem tohoto jóginova úsilí lidstvo propadnouti Temnotě, která se jóginovým počínáním dostává do mocného odboje, musí pokáním vzývat Božskou sílu. Tím totiž opět nastane harmonie.

Zadrží-li jógin světelnou Božskou sílu, vyvolá automaticky boj sil Světla a Temnoty v lidech. Má-li zvítězit Světlo v lidech a lidské úrovni, musí lidstvo vzývat Božskou sílu. Oddává-li se však smyslovému životu nadále, zvítězí Temnota. Tak působí jógin k blahu lidstva nebo k jeho potrestání.

Tajemná příbuznost a sounáležitost tedy skutečně existuje. Jediný jógin, schopný vdechovat Ducha svatého, strhne na sebe Světlo; jeho vyzařováním se